

stap te hoeven zetten konden brengen waar hij wilde. Het gevoel dat hij niet genoeg stappen over had in zijn lichaam om aan de overkant te komen overheerste, laat staan op zijn bestemming. Het was het oude riedeltje dat vertelde dat de eerste stap zowel het belangrijkste was als de zwaarste. Echter begint na een stap de telling vaak opnieuw. De volgende stap degradeert weer tot eerste stap en blijft laborieus.

Langzamerhand kwam er meer leven de straat op. De zon bereikte ook meer van het landschap, terwijl hij nog beschutting vond onder het dovende licht van de lantaarnpaal. Zijn ogen waren niet klaar om de volle kracht van het zonlicht op te moeten nemen. Inmiddels stonden er een paar auto's te wachten bij de verschillende stoplichten op het kruispunt. Een van de bestuurders keek hem aan, keek vervolgens naar het voetgangersoversteeklicht dat op groen stond en weer terug naar hem. Er was een subtiele verontwaardiging van zijn gezicht af te lezen. Er spoelde een klein beetje schaamte het lichaam van de wachtende man in, helaas niet genoeg om hem vooruit te laten schieten. Stilstaand liet de automobilist, met een arrogant lachje, zijn motor een aantal keren flink draaien. Het was een bak van jewelste. Eentje die eigenlijk het liefst twee rijbanen in zou nemen en waarvoor het wegdek zwetend zijn best moest doen om het boven water te houden. Straten verderop moesten mensen zoeken naar de oorsprong van het geluid, waarvan ze op die afstand alleen een richting konden schatten. Schaamtevol wendde hij zijn blik af van de statusblik. Zijn zoveelste kans van oversteken was inmiddels weer vergaan. Het groen verspreidde zich over de andere lichten. De banden van de wegrijdende

auto piepten spottend in zijn richting, alsof ze pronkten met de snelheid en het gemak waarmee ze wegreden. Aan zijn oostzijde ontstonden door de bulkende banden haardunne spleten in een aantal van de vierkante tegels. Hij had het niet door. Had hij maar zulke ronde wielen aan de onderkant van zijn benen, dacht hij. Zelfs als hij het niet zou willen, zou hij vooruit rollen. Echter was het enige aan de onderkant van zijn benen zijn met schoen omringde voeten, die kennelijk hun eigen gebruiksaanwijzing waren verloren. Zijn schoenen waren mooi en vrij nieuw bovendien. Ze waren goed gelakt en er was amper een imperfectie op te bespeuren. Het was zowel zonde om ze niet, als om ze wel te gebruiken, maar de gedachte bracht ze alleen maar strakker op de grond. Geen heter vuur dan de onblusbare angst en twijfel.

“Hey ouwe, loop 's door!” Slechts uit nieuwsgierigheid gunde hij de kiem van de zin een draai van zijn hoofd. Het was een menselijk equivalent van een chihuahua. Een mond zo groot als die van een nijlpaard, maar hij zag eruit alsof hij in een gevecht van een gemiddelde sprinkhaan zou verliezen.

“Gaat u maar,” antwoordde hij met een opstaande beleefdheid. De jongen keek hem strak in zijn ogen aan, spuugde een grote klodder slijm op de grond en liep hoofdschuddend verder. De man had respect voor het gebrek van ook maar een teentje van hetzelfde van de jongen. Met meer jaloezie dan afgunst keek hij hoe gemakkelijk de knul de eerste weg overstak en daarna het andere, rode licht negeerde. De jeugdige onbevangenheid, die zich zelfs door een rood licht de weg niet liet versperren, was een van de vele dingen die hij in zijn puzzel vond ontbreken. Zijn gedachte werd ongevraagd onderbroken door een druppel, die het op zijn uitstekende neus gemunt had. Dat het luchtruim was

overgenomen door een aantal grauwe wolken was hem ontgaan. Het was een nieuwe drijfveer om hier zo snel mogelijk weg te komen, voordat hij zo nat zou worden als bij het spelen zonder troef. Als een Van Gogh schilderij werden de tegels langzaam ingevuld. Het water gaf de olievlekken op het wegdek een kans om te glinsteren. Zelfs met de voorkennis dat het er lag, zou hij erover uitglijden. Zo wist hij zichzelf aan te praten. Vermijden leek de meest logische en veilige stap om te nemen. Niet alleen werd het wegdek glad gemaakt, ook werd de grond onder zijn voeten drassig door de doorborende druppels. Gelukkig was het nog maar motregen en waren het geen volgroeide druppels.

Voor de honderdste maal sinds hij hier stond ging het voetgangers-oversteeklicht op groen en voor de honderdste maal lukte het hem niet om over te steken.

“Loop eens door!” schreeuwde hij hardop in zijn gedachten. Het was een opzwellende frustratie. Zijn schoenen waren schoon, zijn benen waren sterk en zijn hart kloppend, toch deed hij niks anders dan hier staan. Stil in de regen. Om zich heen was de drukte nog altijd groeiend. Het vuur van zijn geliefde straatlantaarn was inmiddels ook gedoofd. De gevestigde commotie verpulverde zijn kans op rust. Alles liep snel en efficiënt door, behalve hij. Hij was het stukje onafbrekbare kauwgom in het verteringsstelsel van het kruispunt. Het leek of het telkens dezelfde auto was die langs reed en ook de wachtende rijen auto's voor de verkeerslichten waren gelijk. Dezelfde bumpers, dezelfde velgen, hetzelfde frame en allemaal dezelfde kleur. Het enige wat telkens anders was, was het logo. Voor hem was het een van de voornaamste redenen geweest om geen auto aan te schaffen, al waren de gevolgen daarvan nu ook op te tellen. Het bleef niet alleen bij de